

Hocam, bugün Cuma namazında İmam hutbede Hz. Mevlana'nın bir şiirinden dörtlükler okumaya başladı. Önceleri Hocaya kızdım, o kadar mesele varken ne diye şimdi Hz. Mevlana gibi tonlarca gülden 1 ölçek gülyacağı çıkartmış bir muhteremden bahsedersin ki... Hatta değil gül yağı, dikenlerinden dolayı cesaret edemeyip gülü koklamaktan bile korkan, bir keçi gibi güle sadece bir besin maddesi nazarı ile bakan bu topluma, Mevlana ne lazım? Diye kendi kendime homurdanıp durdum.. Taa ki Hz. Mevlana'nın şiirindeki aşağıdaki dörtlük gelene kadar, demek ki muhteremin şiiri anca kalın kafamdan geçip gönlüme işlemiştir!...

...

Namusun anlamını ve önemini önceleri bilemedim.

Sonra vicdan ve onur yoksunundan namus beklemenin namussuzluk olduğu gerçeğini belledim;

Ve gerçek namusun, günah elinin altındayken bile, günaha el sürmemek olduğunu öğrendim.

Bu dörtlükle bir anda kendime geldim, sonrasını ne okudu hatırlamıyorum, her kelimesinden ciltlerce kitap çıkacak bir dörtlük idi... Özellikle de "yoksul" yerine "yoksun" kelimesinin kullanılması bana Hz. Mevlana'nın neden evrensel bir insan olduğuna dair bir işaret gibi geldi..

Yoksun; mal mülk, para, yiyecek fakirleri için de kullanılabilirken; zamanımızda şeref, haysiyet, onur, ahlak yoksunlarından da namus beklemenin namussuzluk olduğunu yeni sezdim; yani kötülükleri, eli ile dili ile düzeltmeden, en azından buğz etmeden aval aval oturup bütün şeref, haysiyet, ahlak yoksunlarından namuslu davranışlar beklemenin de bir namussuzluk olduğu ve neden çalışmamız lüzumu suratıma şamar gibi inmişti. Erbakan Hocamın da dediği gibi, her şeyden önce Ahlak ve Maneviyatın ve herkesten ziyade bizim cihada ve takvaya olan

Yazar Ufuk EFE
16 Kasım 2014

İhtiyacımızın sırrı, bu dizelerle açılıvermişti. **Batılın** yani haksızlık ve ahlaksızlığın kökleri ile beslenen batı medeniyetiyle yozlaşmış bu ahlak, şeref, haysiyet YOKSUNU olan insanlardan namuslu, vicdanlı bir hareket beklemenin namussuzluk; oysa bütün bunları elle, dille ve sistemle düzeltmenin (cihadın) ise gerçekten namuslu insanların namuslarını ve dahi imanlarını kurtarmanın yegâne yolu olduğunu bir kez daha idrak ettim...

Bazen sohbetlerimizde Osman Abime de söylediğim gibi, Milli Çözüm bizim için hem en büyük şeref ve haysiyet mektebimizdir, hakkı ile çalışırsak; aynı zamanda Milli Çözüm bizim için en büyük hasaret (kayıp ve pişmanlık) vesilesidir, hakkını vermeden çalışırsak. Milli Çözüm bizim hem en büyük sevabımız, hem de en büyük günahımız olabilir. Tam hakkını veremesek te, hizmet yolundaki samimi gayretlerimiz inşallah Hz. Allah katında kabul görecektir.

Bomboş oturup her türlü ahlak ve maneviyattan **yoksun** insanlardan adalet ve merhamet bekleyen namussuzlardan olmak yerine, bunlarla mücadele etme şansını ve imkânını bize kazandırdığı için Erbakan Hocama ve onun takipçisi Milli Çözüm'e ne kadar dua etsek az gelir.

Bunca iş güç arasında bunları size yazarak vaktinizi almaktan çekinmişimdir. Bazen nasıl olduğunu anlamadan zihnimize ve gönlümüze böyle şeyler ilham edilmektedir. Rahmani midir, Şeytani midir, yoksa nefsanî midir bilemedim, daha önceleri yazmayı unutuyordum ama, cesaret buldukça, ara ara size yazmanın uygun olacağı kanaatine vardım. Vaktinizi aldı isem hakkınızı helal edin...

Şiirin de tamamını yazıyorum, bu güzel şiiri eminim siz hepimizin faydalanacağı şekilde de yorumlarsınız..

Selam ve saygılarımla...

ÖĞRENDİM

Sonsuz bir karanlığın içinden doğup gözlerimi açtım

Işığı gördüm, korktum.

Ağladım.

Zamanla ışıktaki yaşamaya alıştım,

Karanlığı gördüm, korktum.

Gün geldi sonsuz karanlığa uğurladım sevdiklerimi...

Ağladım.

Derken yaşamamın sırrına erdim

Doğumun, hayatın bitmeye başladığı an olduğunu sezdim;

Aradaki bölümün, ölümden çalınan zamanlar olduğunu

öğrendim.

Sonunda zamanın gerçeğini fark ettim.

Yarıştım onunla...

Oysa zamanla yarışılmayacağını,

Zamanla barışılacağını, zamanla öğrendim...

İnsanı tanıdım, önce iğrendim.

Sonra insanların içinde iyiler ve kötüler olduğunu...

Sonra da her insanın içinde

Hem iyilik hem kötülük bulunduğunu öğrendim.

Sevmeyi öğrendim.

Ardından güvenmeyi...

Sonra da güvenin sevgiden daha kalıcı olduğunu,

Sevginin güvenin sağlam zemini üzerine kurulduğunu bildim

İnsanın her sevdiğine güvenemeyeceğini

Ama güvendiğini seveceğini öğrendim!...

İnsan bedenini öğrendim.

Sonra o bedenin ve beynin altında bir ruh bulunduğunu...

Sonra da ruhun aslında bedenin üstünde olduğunu öğrendim.

Evreni öğrendim.

Sonra evrenin muhteşem dengelerini ve muazzam ilahi düzenini görüp irkildim.

Sonunda evreni aydınlatabilmek için önce çevreni aydınlatabilmek

Gerektiğini öğrendim.

Ekmeği öğrendim.

Sonra barış için ekmeğin bolca üretilmesi gerektiğini.

Sonra da ekmeği hakça üleşmenin, bolca üretmek kadar

önemli olduğunu öğrendim.

Okumayı öğrendim.

Kendime yazıyı öğrettim sonra...

Ve bir süre sonra yazı, kendimi öğretti bana...

Gitmeyi öğrendim.

Sonra dayanamayıp dönme...

Daha da sonra kendime rağmen gitmeyi...

Denedim, direndim, derinleştirdim!..

Dünyaya tek başına meydan okumayı öğrendim genç yasta...

Sonra kalabalıklarla birlikte yürümek gerektiği fikrine vardım.

Sonra da asil yürüyüşün kalabalıklara karşı olması gerektiğini kavradım.

Düşünmeyi öğrendim.

Sonra kalıplar içinde düşünmeyi yeğledim.

Ve nihayet sağlıklı düşünmenin; kalıpları yıkarak düşünmek

olduğunu öğrendim.

Namusun anlamını ve önemini önceleri bilemedim.

Sonra vicdan ve onur yoksunundan namus beklemenin namussuzluk olduğu gerçeğini

belledim;

Ve gerçek namusun, günah elinin altındayken bile, günaha el

sürmemek olduğunu öğrendim.

Namus Kur'an'ın adalet ve saadet düzenidir.

Yani Şeriat-ı Muhammediyedir!..

Gerçeği ile göğerdim.

Vahyi yüklenip taşıdığı için

Hazreti Cebrail'e: "Namus-u Ekmel" denmiştir.

Bu nedenle Adil Düzen gayesi ve gayreti çekmeyenler

Namus hakikatinden habersizdir.

Öğrendim.

Zor oldu ama gerçeği öğrendim...

Kendi benliğini eritmeden

Rabbine gidilemeyeceğini

Aramadan amacına erişilemeyeceğini öğrendim!..

Ve gerçeğin acı olduğunu...

Sonra dozundaki acının, yemeğe olduğu kadar hayata da

“lezzet” kattığını öğrendim.

Her canlının ölümü tadacağını, herkes bildiği için kimseye söyleyemedim...

Ama sadece bazılarının gerçek hayatı tadacağını öğrendim.

Ve daha yeni kendime geldim!..

Dizelerini irdeledim.

Böylece Mevlana'nın;

Hakikatı kavrayış ve Mevla'ya varış

Serüvenini dinleyip özümsedim...

Ben de, cüce arzulardan geçip

Yüce ufuklara ulaşma gayretine yöneldim...

Ancak; Erbakan gerçeğini

Ve Milli Görüş gayesini ve hikmetini

Mevlana'nın Mesnevisinden değil

Milli Çözüm mektebinden öğrenmem gerektiğini

Bilmeden, bilinçlenemeyeceğimi de öğrendim.

